

Osamělost

Seděl jsem na začátku borovicového lesa. Kolem mě se rozprostíralo hluboké ticho, které člověk pocítí, jen když se dokáže dostat do naprosté symbiózy s přírodou. Cítil jsem první paprsky vycházejícího slunce, jak se mi opírají do zad, sledoval jsem je, jak bloudí mezi kmeny stromů a pomalu probouzí spící trávu a mech. A les voněl rosou a dřevem.

Do dolů jsem se dostal už hodně dávno. Některé činy se nepamatuji a já se musel smířit se světem za bariérou. Ukryl jsem se do lesů, našel místa, která znali jen pradávni lesní tvorové, naučil jsem se přežít a bezpečně se ukrývat hluboko v lesích. V místech, do kterých lidský strach nedovolil nikomu mě hledat. Nebo zde hledat něco jiného. Lesy totiž ukrývají mnoho tajemství, o kterých se i těm nejmocnějším zdá pouze v nejbáznivějších snech.

Za tu dobu, co jsem se skrýval, jsem se setkával s různými zvláštními věcmi, které jsem ale vždy s klidnou logikou dokázal vysvětlit a zbavit se strachu z nočních běsů. Dny se opakovaly a já se stával nedílnou součástí lesa a jeho života. O dění v táborech a zbytku ostrova jsem neměl žádné informace, jedinou mou jistotou byla bariéra, která se občas objevila vysoko nad mou hlavou. Naše jediná ochrana! Ano, svět uvnitř bariéry je tvrdý a nebezpečný, ale to, co by nás čekalo za ní, může být mnohem horší.

Všechno to začalo jedné chladné noci. Teda aspoň podle mě. Spal jsem ve své podzemní sluji, když mě probudilo kapání vody. Bylo podezřelé ticho, vyšel jsem ven a přepadl mě zvláštní pocit. Před očima jsem viděl sen, který se mi zdál. Znatelně jsem cítil jeho obrysy a stejně zdatně jsem věděl, že se mi nevratně vzdaluje. Všechno mi bylo povědomé; ty stromy, mech, svit měsíce i šustot zvířat, jež tiše našlapovala v listí. Jediné, co jsem si ze snu trochu pamatoval, byly oči. Dvě temně zelené oči, které se na mě pronikavě dívaly. Až později jsem zjistil, komu patřily, ale tenkrát mě ani nenapadlo nad nimi přemýšlet.

Nějakou dobu všechno pokračovalo stejně jako vždy. Jediné, co bylo jinak, byly ty moje pocity, jakoby se všechno opakovalo, jen já si to nepamatoval. Často se mi vracely vzpomínky na onu noc a na chlad, který se mi od té doby pronikavě plazil po zádech. Zima mi nedovolovala spát a já se probíral pamětí. Vzpomínal jsem na dobu, kdy jsem žil v táboře a učil se prastaré magii. Obzvlášť jedna věc mě zaujala. Byl to rozhovor, který jsem vedl s Mordragem, znal jsem se s ním celkem dobře, i když naše přátelství netrvalo moc dlouho. Bylo to ještě před tím, než jsem se dostal mezi mágy vody. Seděli jsme u jezera za táborem.

„Swene, mám pocit, že bariéra padne, nevím kdy, ale určitě to přijde. Cítím to.“ „To možná, ale my dva se toho určitě nedočkáme.“ Odvětil jsem mu. Podezíravě se na mě podíval. „To si vážně myslíš?“ „No...“ „Swene, máš v sobě sílu, o které sám asi ani nevíš. Ty máš moc, s tvou pomocí se dostaneme pryč.“ „Ani nevíš, co bych za to dal. Dostat se ven.“

Vzpomínka se mi rychle rozplynula. Přišla mi skoro až nereálná. Že bych někdy něco takového řekl a myslel to vážně, mi přišlo nemožné. Všechno, co si pamatuji o událostech, které následovaly, vidím v mlze. Nevím, co se stalo doopravdy a co je jen výplod mé fantazie. Najednou jsem byl v lesích, plný strachu ze sebemenšího kontaktu s člověkem, táborem nebo čímkoli jiným, co jen trochu připomínalo společenství. Stal se ze mě lovec, znal jsem každé místo lesa, jeho cesty, podzemní chodby a také jsem se naučil v něm žít. S mými kouzelnickými schopnostmi to nebylo těžké, postupně moje moc ale oslabovala a nakonec jsem ji přestal ovládat úplně.

...

„Slyšel jsem skřetí věštbu. Swene, jsi to ty. Ty to musíš udělat. Magická ruda je u lesní studánky na severu, pro všechny případy.“

Probudil jsem se celý zmatený. Byl to sen nebo vzpomínka? Vyšel jsem ven na čerstvý vzduch. Světlušky poletovaly všude kolem mě. Bylo to jako pohádka, mihotaly se nad kapradím, všechno to vypadalo tak kouzelně. V hlavě jsem slyšel hudbu. Nejdřív tichou a pomalou, šel jsem dál směrem na jih k močálům, z nemrtvých jsem strach neměl, dlouho jsem žádného neviděl. Hudba sílila, slyšel jsem zvuk trubky a flétny a táhlo mě to dál a dál do lesa, ačkoli jsem věděl, že je to pouze prelud v mé hlavě. Došel jsem na louku, byla celá osvětlená měsícem. Na opačném konci ode mě ležel starý spadlý strom. Stál jsem skrytý za keřem a uviděl jsem na vykotlaném kmenu stromu ležet bytost. Bytost tak křehkou a smyslnou. Skoro se vznášela nad kůrou stromu, zlehka se dotýkala dřeva, její dlouhé vlasy se vlnily po suchých větvích a zlehka jimi proklouzával vánek od moře. Viděl jsem její nohy v tlumeném nočním světle, prsty si přejížděla po břiše. Nemohl jsem se ani pohnout, sledoval jsem tu dívku. Vypadala tak nevinně. Kde se taky vzalo něco tak něžného? Není to jen sen? Chtěl jsem jít za ní, ale měl jsem strach, aby se nerozplynula jako oáza v poušti. Zavadil jsem o její pohled. Zpanikařil jsem, otočil jsem se a běžel zpět do bezpečí své chýše.

Malátnost mě doprovázela od té doby téměř neustále. Chtěl jsem ji vidět znovu. Musel jsem ji vidět znovu. Její tělo mě vábilo, naplnilo mou mysl a celou mou bytost. Myslel jsem na ni, stále dokola jsem si přehrával tu noční scénérii, takže mě ani nenapadlo zabývat se něčím jiným. Před očima jsem měl její prsty projíždějící si vlasy. Rozhodl jsem se, že ji musím najít. Prošel jsem, co jsem mohl. Nemyslel jsem si, že by byla z některého z táborů, vypadala stejně ztraceně jako já.

Večer jsem nešel spát a procházel jsem les, na mýtině nikdo nebyl, sedl jsem si pod strom a čekal. Nabylo překvapivé, že jsem usnul, ačkoli o kvalitním spánku řeč být nemohla. Minulost se mísí s představivostí. Vidím shluk lidí, Corrista, pití, byliny, křik a cítím strašnou úzkost a strach. Chci se probudit.

„Čekáš tu na mě?“ Otevřel jsem oči a uviděl jsem ji stát před sebou. Pronikavě na mě upírala své oči. „Já...Kdo jsi?“ „Jsem Zo. Čekala jsem, kdy se konečně setkáme.“ „Ty mě znáš?“ Podíval jsem se na ni překvapivě. „Sleduji tě již týdný. Přijdeš mi zajímavý.“ Řekla a pohladila mě po rameni. Nechápal jsem vůbec nic. Zasmála se, její smích zněl jak cinkot kousků skla zavěšeného na provázcích na konci jižního tábora. „Uvidíme se zítra.“

A tak se i stalo. Honil jsem se za ní jak za preludem, pořád se smála a dny utíkaly. Neviděl jsem nic kromě Zo. Nevěděl jsem o ní ale nic. Neřekla mi, kde se tu vzala, nebyl jsem si jistý ani tím, zda je to její skutečné jméno. A ona se mě ptala na vše. Na můj předchozí život a nenechala se odbýt tím, že jsem si skoro nic nepamatoval.

„Ty nechápeš, že pro mě život začal až zde v lesích. To, co jsem byl před tím, děsí mě jen vzpomínka na to.“ Přes to všechno jsem se s ní vídal dál a dál. Zamilovaný vidí vždy jen to, co chce vidět, a cítí, co by cítit neměl. Lehce se nechá oklamat sladkostí pocitu spřízněnosti.

Přišlo mi to zvláštní. Nikdy jsem nikoho nemiloval, tudíž pro mě bylo vše nové, avšak stejně mi věci kolem mě připadaly až moc jiné. Například jsem začal vídat zvířata, která jsem jaktěživ neviděl. Slyšel jsem nové zvuky, cítil nové vůně. A Zo se stále smála, byla jako víla, rozpuštěné vlasy ji tančily kolem hlavy a její zelené oči se mi zařezávaly hluboko do srdce. Jednou jsme spolu seděli na břehu řeky. Přišlo mi, že jsem na tomhle místě nikdy nebyl, byli jsme daleko od míst, která jsem znal, nechápal jsem, jak jsem si mohl kdy myslet, že znám místní lesy.

„Pověz mi“ řekla Zo, „víš něco o magické rudě?“ Vyschlo mi v krku, na podobné věci jsem nemyslel již roky. Připomínaly mi minulost a všechno, čeho jsem se dřív bál. Mé touhy opustit prostor bariéry, vyvolávala ve mě pocit skoro až fyzické nevolnosti. „Proč tě to zajímá, Zo?“ „Je to hádanka.“ „Jaká hádanka?“ „To ty ji musíš rozluštit.“ „Zo, já vůbec nechápu, co se mi snažíš naznačit.“ „Myslím, že brzo pochopíš. Jen musíš přemýšlet.“

Abych řekl pravdu, nepochopil jsem vůbec nic a Zo se začínala nudit, chtěla po mě něco, ale já stále nechápal co. Podařilo se jí ale to, na co jsem již dávno zapomněl. Začal jsem cítit radost z přítomnosti jiné osoby, a byť mi to přišlo nemožné, někde v šeru svého vědomí, jsem si dokázal představit, že bych se vrátil mezi lidi.

Bylo to jednou v podvečer, když se mi Zo lehla na klín „Povím ti jeden příběh,“ usmála se na mě. „Kdysi dávno žil na konci světa jeden čaroděj, který byl nesmírně mocný. Ovládal magii, jejíž dávný původ u ostatních vzbuzoval až smrtelnou hrůzu, z ničeho neměl strach. Rozhodl se, že svět, ve kterém žil, musí skončit a přidal se ke skupině dalších čarodějů, kteří toužili po odstranění zla přítomného všude kolem nich. Jejich protivníci ale moc tohoto čaroděje brzy odhalili a rozhodli se, že ho zničí, aby uchránili svět, takový jaký je. Jak ale zneškodnit nejmocnějšího mága všech dob? Každý má nějakou slabinu a nechráněné místo mágovi myslí objevili i jeho nepřátelé. Po malých částech mu do jídla a do pití začali přimíchávat nebezpečné směsi bylin, které mysl člověka pomotají tak, že ji nikdy nerozmotá zpět.“

Začaly se mi potit ruce, cítil jsem, jak se mi pomalu zrychluje puls. „Odkud znáš tuhle báchorku?“ Pokusil jsem se říct klidným hlasem. Ani se na mě nepodívala a pokračovala dál. „Tenhle mocný mág začal pomalu bláznit a zmocňoval se ho úzkostný strach. A jelikož mu jeho schizofrenní stavy neumožňovaly žít dále mezi lidmi, utekl pryč do lesů. Daleko od všeho, co mu bylo známé. Jeho mysl byla tak rozložená, že nevěděl, co je realita a co ne. Nezbylo mu nic jiného, než se ukrýt do světa své vlastní hlavy. Jeho odkaz ale i tak nadále trval a jeho přátelé naplňovali jeho plány. Chyběli jim ovšem prostředky, kterými by byli schopni obnovit původní řád a svrhnout tmu. Zásoby přírodní moci ale nikdy nenašli, trvalo tedy řadu let, než se jim podařilo nashromáždit potřebnou sílu a prostředky k tomu, aby svou práci mohli úspěšně završit.

Jejich nepřátelé tušili, že čaroděj, kterého vyhnali do lesů, ví, kde se přírodní síla, již všichni hledali, nachází, a proto se ho snažili udržovat při životě. Z dalekého okolí se pokusili vymítit veškeré hrozby a nástrahy. Nepočítali ovšem s tím, že tím ohrozí všechny ostatní obyvatele. Monstra žijící na prahu smrti začala hubit vše, co jim přišlo do cesty.

Zoufalé situace žádají zoufalé činy. Mladí mágové vymysleli způsob, jak svrhnout teror, ve kterém žili. Z popela obětí vstala nová éra.“

Cítil jsem, jak se mi zrychluje dech. Zo na mě upírala své smaragdové oči a podél obličeje jí splýval pramen vlasů. Nevěděl jsem, co říct. Všechno ve mně vířilo. Sny, o kterých jsem si myslel, že jsou výplody mého nejhlubšího podvědomí, najednou vypadaly jako pravdivé vzpomínky.

Zo seděla v trávě, svůdně se opírala o kmen stromu. Kousla se do rtu, usmála se a povídá: „Kdy jsi naposledy viděl bariéru?“ Naplnila mě panika a strach. Všechno se mi začalo vybavovat; má snaha o zničení bariéry i plán, jak využít magickou rudu k jejímu zničení. Představa, že bariéra padla, ve mně vyvolala pocit nepředstavitelné hrůzy a strachu. Zvedl jsem se, ani jsem se nepodíval na Zo, a utíkal jsem pryč. Pamatoval jsem si na místo, o kterém mi Mordrag tenkrát říkal. Přesně jsem věděl, kudy jít, který kámen kam dát, znal jsem řešení toho rébusu již hodně dlouho. Nevím, co jsem chtěl vlastně udělat. Moje mysl, byla stále zakalená jako to jezírko, u kterého jsem vykopával navlhlou hlínu. A našel jsem, co jsem hledal. Byl jsem jak v limbu, když jsem odříkával stejná slova, jako tenkrát, když jsme bariéru vytvářeli. A výsledek byl skoro stejný.

...

Probudil jsem se sám někde uprostřed lesa, díval jsem se na oblohu a proti slunci jsem viděl obrys průsvitné kopule, která se odrážela ve světle. Zo jsem nenašel, asi vytušila, co se stane, a stihla utéct. Uvědomit si, že jsem byl jen její nevýznamná hračka, mi trvalo déle, než

bych sám doufal. Bariéra, kterou jsem vytvořil, se rozměrově nemohla rovnat té předchozí. Popravdě nechápu, že se mi ji vůbec podařilo vyvolat. Najednou jsem byl skutečně sám. Zrovna ve chvíli, kdy jsem toužil po lidech. A věděl jsem, že nikoho již nikdy nespatřím.